

[Lasse Budtz.]

lettelse, som vil medføre, at lånene afbindes mellem u-landene, sådan altså at u-landene kan bruge pengene til at købe hos hinanden, og jeg har noteret mig udenrigsministerens positive indstilling hertil.

Men at lave en ensidig dansk afbinding nu ville være til skade for beskæftigelsen herhjemme, og hvis vi skader beskæftigelsen via en afbinding, fremmer vi sandt at sige ikke den folkelige forståelse for u-landspolitikken, som vi jo netop tilstræber. Vi ville med andre ord skade grundlaget for vor u-landspolitik, hvis vi gennemførte en ensidig afbinding, og vi ville formindske vore chancer for at øge u-landsbistanden senere.

I samme åndedrag vil jeg gerne fremhæve, at hvis man fulgte ønskerne om at stoppe støtten til de private kapitaloverførsler, ville det også gå ud over beskæftigelsen, og jeg har unægtelig svært ved at se visdommen ved en sådan politik netop nu. Dertil kommer, at kapitaloverførslerne udelukkende gennemføres efter u-landenes egne ønsker og under deres og vores kontrol og skaffer beskæftigelse også i u-landene. Det er ikke netop her, der for øjeblikket er behov for nytænkning og omstilling.

Hvad vi derimod må begynde at vænne os til og vænne befolkningen til, er, at det i fremtiden ikke mere bare drejer sig om bistand, det drejer sig i stadig højere grad om samarbejde, og det drejer sig naturligvis først og fremmest om de rige landes forståelse for de fattiges ønsker i forbindelse med iværksættelsen af den nye økonomiske verdensorden.

En betydelig del af de foranstaltninger, der skal gennemføres som følge af denne nye økonomiske verdensordens gennemførelse, ligger uden for den bistandspolitik, vi hidtil har ført, f. eks. en bedre fordeling af produktionerne mellem rige og fattige lande eller en overflytning af f. eks. de tropiske råvarers forarbejdning til u-landene. Det vil i sandhed kræve omstilling, og det er ikke noget, der kan gennemføres fra dag til dag. Det kan f. eks. medføre krav om en omskoling af dele af den danske arbejdskraft. Men at vi må bevæge os i den retning, tror jeg ikke der kan være tvivl om.

Det vil også kræve internationalt samarbejde på mange felter ikke blot mellem de rige og de fattige, men i høj grad mellem de

rige indbyrdes, og her vil EF igen komme til at spille en væsentlig rolle. I den forbindelse bør man nok være opmærksom på, at der er EF-lande, der er tilbøjelige til at mene, at den hjælp, man inden for EF's rammer yder til lande som f. eks. Spanien, Portugal og Grækenland, skal sidestilles med egentlig u-landsbistand. Det må vi afvise eller modarbejde, for hvis pengene tages af de enkelte landes bistandsbudgetter, bliver det jo de fattige lande, der kommer til at betale, og det kan unægtelig ikke være meningen.

Der bliver i ordets egentligste forstand nok at se til i de kommende år, og kravene til administrationen vil blive stadig større. Det kan derfor næppe være rigtigt, at Danidas stab er mindre end for 5 år siden, og slet ikke når man betænker, at bistandsbevillingerne siden da er blevet fordoblet. Hvis staben ikke forøges bare nogenlunde rimeligt, samtidig med at bevillingerne øges, vil det uundgåeligt gå ud over planlægningen og kontrollen med den danske bistand, og det er der ingen der kan være tjent med. Det er en ringe løsning blot at overføre en del af bevillingerne fra den bilaterale til den multilaterale hjælp, det er ikke mindst den bilaterale hjælp, der skaber grundlaget for befolkningens og altså skatteydernes forståelse for bistandens nødvendighed. Jeg skal derfor tillade mig at henstille til udenrigsministeren og finansministeren at undersøge, hvad der kan gøres. Også i denne forbindelse har jeg allerede noteret mig udenrigsministerens positive udtalelse.

Jeg vil gerne skynde mig at sige, at jeg tror, det bliver meget vanskeligt at skære ned på personalet i de andre afdelinger i udenrigsministeriets to departementer; nogle steder i udlandet er der jo brug for udvidelser eller nyoprettelser af diplomatiske repræsentationer.

Til sidst skal jeg blot sige, at det er overordentlig tilfredsstillende for socialdemokratiet, at u-landsbistanden ikke er blevet ramt af besparelserne på de offentlige budgetter. Jeg forstår, jeg kan udlægge udenrigsministerens udtalelser således, at regeringen ingen planer har om nedskæringer i forbindelse med de kommende sparerunder, og jeg ville være taknemlig for en bekræftelse heraf. Jeg tror, at nedskæringer er uforvarselige, og jeg tror også, de er ukloge af mange grunde, så sandt som u-landspolitik, som jeg